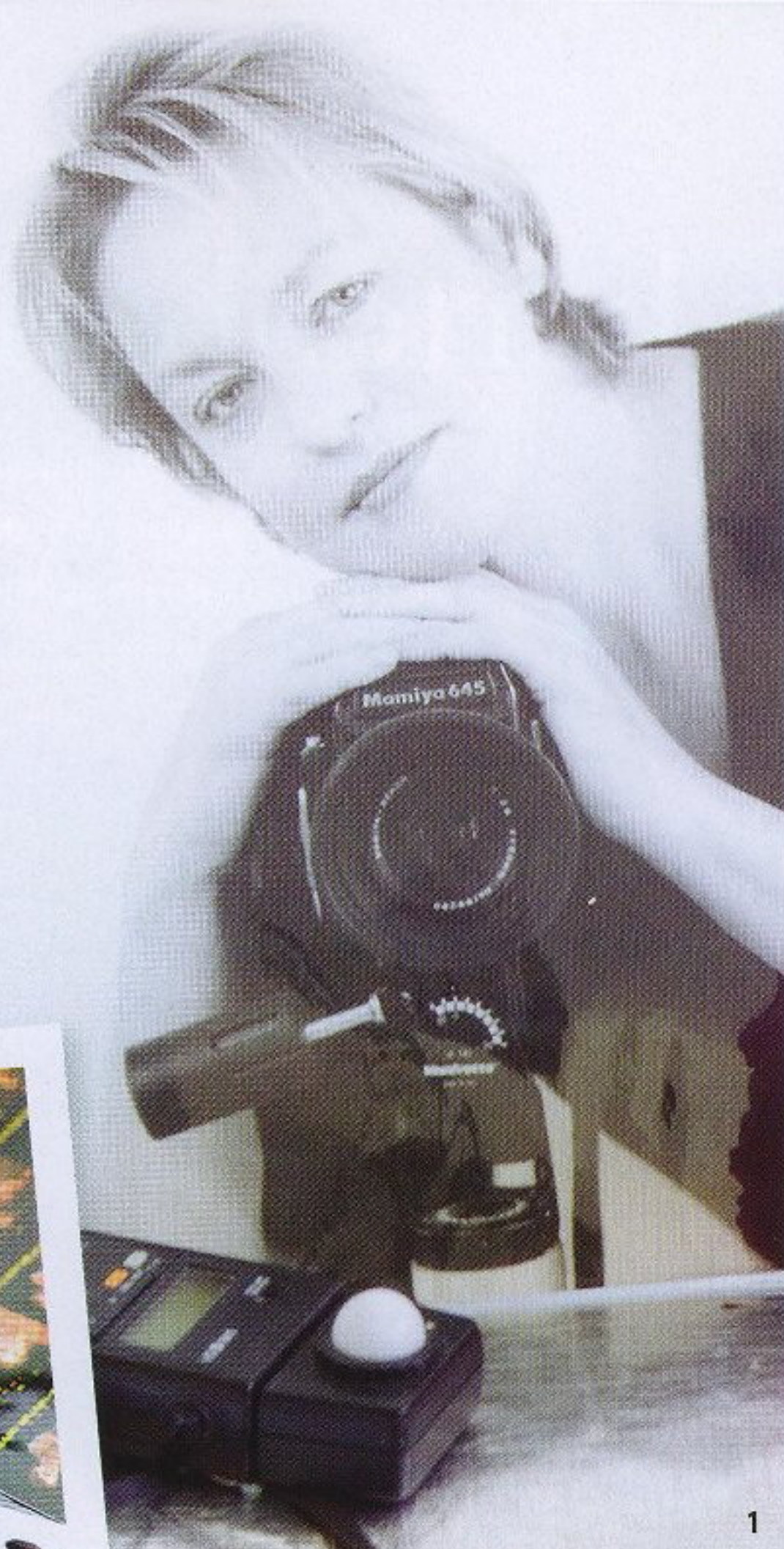

Haar interesse in het leven bracht haar tot dit beroep. Zich verdiepen in mensen, van jong tot oud, is waar fotografe Rosalie Solleveld zich het liefst mee bezig houdt. "Ik vind het interessant te zien hoe mensen het leven invullen. Een gezichtsuitdrukking, houding en levensverhaal vertellen mij veel over iemands karakter. En dat is wat ik op beeld probeer vast te leggen."

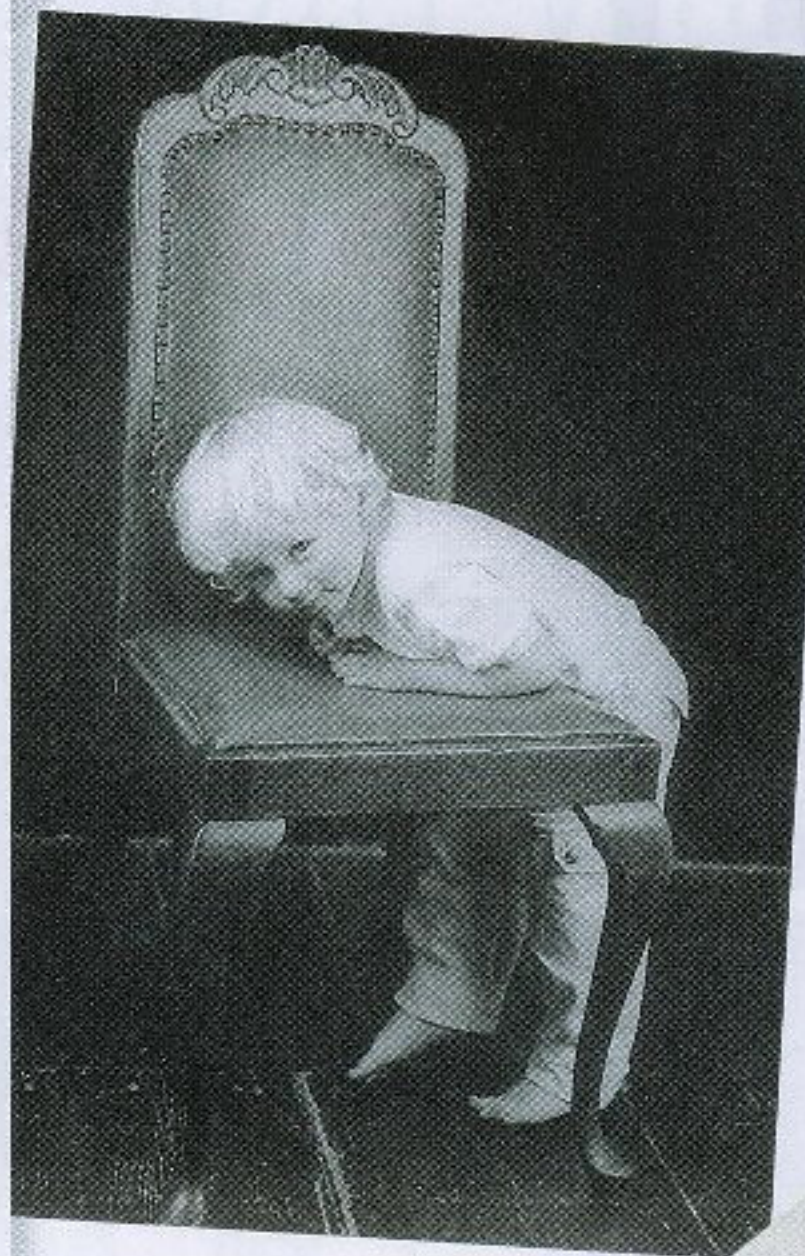
Passie

1 Rosalie met haar onmisbare gereedschap.
2 "Op het contactvel met negatieven bekijk ik met een loep welke foto ik bijzonder vind. Ik laat de klant uiteindelijk beslissen, maar onze voorkeur komt vrijwel altijd overeen." 3 "Ik fotografeer regelmatig zwangere vrouwen. Ik doe het graag. De ontwikkeling van een zwanger lichaam blijft een wonder. En het leuke is dat de moeders vaak later terugkomen met hun kind."

Een zeventiende-eeuws stenen trappetje leidt naar de voordeur van de ruime, maar huiselijke fotostudio Pose for Rose. Grote ramen met uitzicht over de grachtentuin zorgen voor een fijne dosis daglicht. Hier legt Rosalie de aard van vele mensen vast op de gevoelige plaat. "Ik kom uit een creatieve familie van schilders, beeldhouwers en fotografen. Zelf deed ik deels de Nederlandse Fotovakschool en als assistent van verschillende fotografen leerde ik het vak. Ik ontdekte wat bij me past en begon negen jaar geleden mijn eigen studio." Rosalie maakt portretfoto's, vrijwel altijd in zwart-wit. "Mijn passie voor portretfotografie is ontstaan door mijn interesse in mensen. Ik kijk naar de ogen, structuur en uitdrukking van het gezicht en probeer me te verbeelden wat erachter zit. Het leven van een mens inspireert mij. Elke leeftijd heeft wat. Bij kinderen vind ik het interessant om me te verbeelden hoe ze zich zullen ontwikkelen. Vaak

4 "Naast het gezicht, doen kinderhanden veel op een foto. Iets waar ik bijna net zoveel op let." 5 "Soms hang ik een foto met een plakbandje aan de muur. Als ik er dan een paar keer langs loop, kan ik eraan wennen. En het inspireert me."

voor fotografie

kun je dat al zien aan de gezichtsuitdrukking, of deze open of gesloten is. De één is ondeugend, de ander een dromer of afwachtend. Dat vind ik het leuke aan dit vak; het zijn nog kinderen, maar je ziet nu al hun karakters."

Kletsen, klimmen en... klik!

"De kunst om dit karakter op de foto te zetten, is voornamelijk praten. Dat is de helft van fotografie. Veel mensen worden verlegen en onzeker voor de camera en dat moet je eruit praten. Kinderen zijn daarnaast nieuwsgierig en doen precies wat ze willen. Vanaf vijf jaar gaat het meestal goed. Ik begin nooit direct met fotograferen, maar laat ze eens door de camera kijken en een foto maken. Op een gegeven moment vinden ze het interessant om een houding aan te nemen en doen ze precies wat ik zeg. Vooral meisjes vinden het heerlijk om te poseren. Onder die leeftijd wordt het lastiger, maar daar heb ik trucjes voor. Ik ben vreemd voor

het kind, dus ik moet ervoor zorgen dat ze me leuk vinden en met me vertrouwd raken. Ik laat ze lekker spelen, maar praat zo met ze dat ik ze kan fotograferen. Ik vraag ze op de stoel te klimmen of het knopje in te drukken. Dat vinden ze leuk en dan heb ik hun aandacht. Ik doe net of ik niet meer met de camera bezig ben. Daar kan ik van genieten; kletsen met de kinderen, gewoon op de grond zitten en de camera is er niet." Vaak worden de foto's op momenten tussendoor het leukst. "Juist als ik even aan het rommelen ben en een kind begint te kletsen of kijkt bedenkelijk, maak ik snel een foto. Ik probeer ze te fotograferen zoals ze even later ook weer thuis in de woonkamer zitten. Het moment waarop twee kids elkaar even vastpakken of de trots van een zwangere vrouw zijn leuk om op de foto vast te leggen. De huiselijke sfeer in de studio is daarbij erg belangrijk. Mensen voelen zich daardoor op hun gemak." >

"Als een kind op zijn gemak op de foto staat, alsof je met het kind in gesprek bent of speelt, ben ik tevreden met mijn werk."

“Zwart-wit vind ik spannender dan kleur”

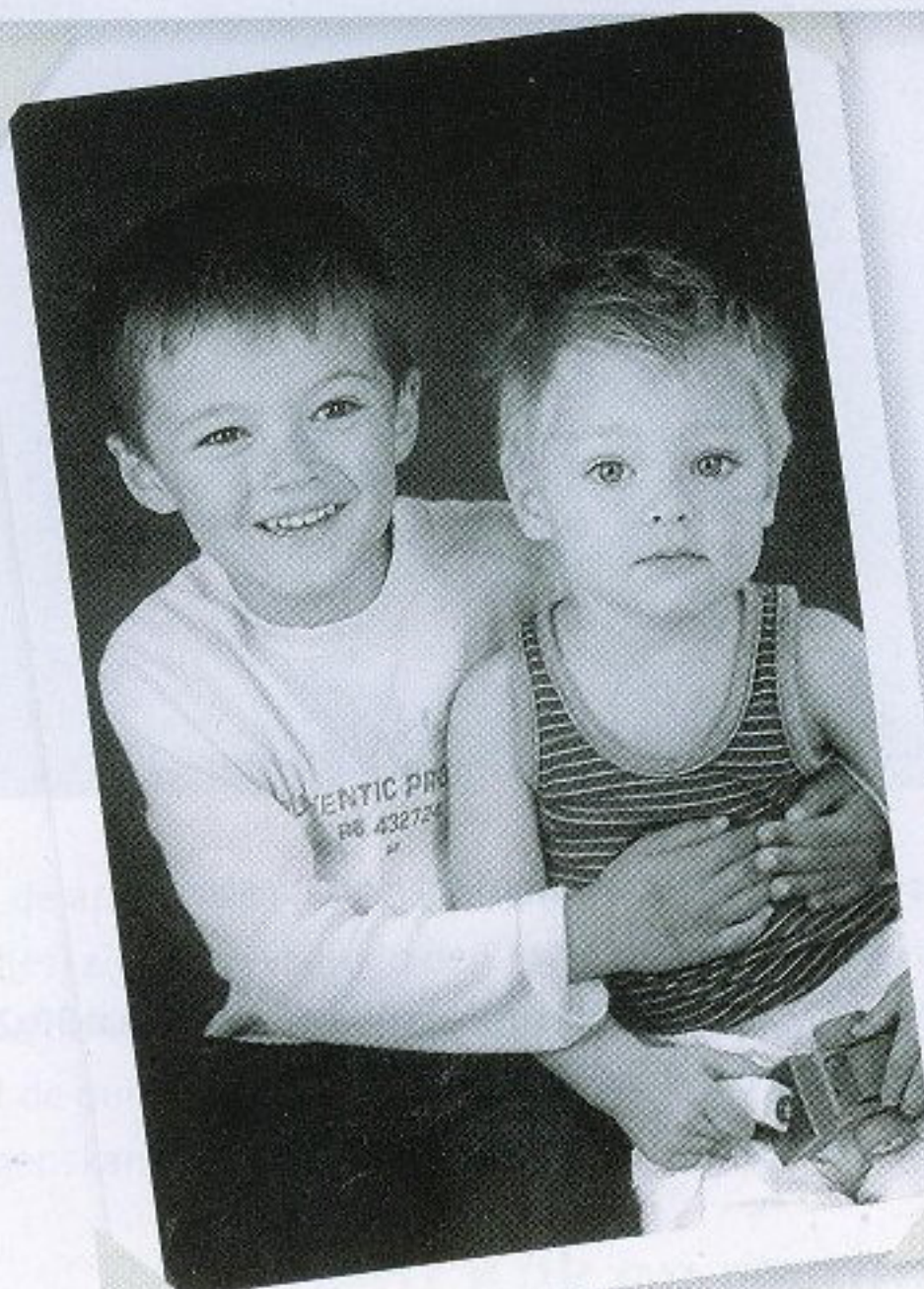
Zwart-wit en traditioneel

Rosalie fotografeert haar portretten bijna altijd in zwart-wit. “Zwart-wit vind ik spannender dan kleur. Bij kleur is alles al gezegd. Bij zwart-wit kun je spelen met schaduw en valt er nog iets te raden. Daarnaast probeer ik niet te veel omgeving te fotograferen. Bij een portret kijk je direct naar de ogen. De omgeving is daarbij veel minder belangrijk. Ik gebruik zo min mogelijk attributen. Eenvoud is bijzonder aan de foto's. Hoe simpeler, hoe mooier. Geen afleiding, maar de focus op het gezicht.” Haar foto's maakt Rosalie nog op de traditionele manier. “Ouderwets fotograferen is menselijker. Mensen voelen zich minder op hun gemak als ik heen en weer ren tussen allerlei digitale apparaten. En de foto wordt echt, zoals het leven is. Ik houd niet van manipuleren. Alle foto's die ik maak, moeten goed zijn maar er is er altijd één speciaal. Als ik die dan ontwikkel in mijn donkere kamer, denk ik: Ja zie je wel, dit is 'm! En dan ben ik trots op mezelf.

Mensen blij maken en iets blijvends voor hen creëren, maakt mijn werk bijzonder. Ik werd eens gebeld door twee jongens van 12 en 14 jaar. Ze hadden hun zusje verloren en wilden een foto voor hun ouders laten maken waar hun zusje ook op de één of andere manier in aanwezig was. Heel subtiel legden we een witte roos in beeld. Hun moeder belde me huilend op om te bedanken en te zeggen hoe mooi ze de foto vond. Dat is waar ik het voor doe. Ik doe mijn werk nooit met tegenzin. Fotografie is een deel van mijn leven.” <

Pose for Rose

Woivenstraat 16, Amsterdam, 020-622 99 14,
06-205 519 14, www.poseforrose.nl.

Passie

1 “Het huiskamergevoel in de studio geeft ontspanning, merk ik. En ik zorg ervoor dat het altijd kindvriendelijk is. Daarom geef ik niet om een chique toestand. Op straat liep ik tegen het kamerscherm aan. Ik gebruik het wel eens voor een bijzondere lichtinval.” 2 “Wanneer kinderen hun lievelingsknuffel meenemen, gebruik ik deze wel eens in de foto. Ook al is 'ie helemaal afgeknabbeld, het geeft toch een bijzondere herinnering.”